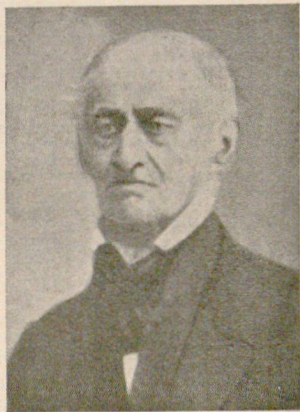

мули. Употрѣбяваното въ Русия византийско пѣние, подѣимето „грѣцки напѣвъ“, е съвсемъ отклонено отъ своя първиченъ видъ — чрезъ промѣнитѣ, които сж станали въ него съ течение на времето: прѣмахването на хроматическитѣ гласове (втори и шести) и енармониката (четвърттонни отношения). Тѣзи измѣнения сж резултатъ отъ нагодяването на старитѣ мелодии къмъ новото линейно нотно писмо, подвеждането имъ къмъ уравнената (темпераирана) тонова система, и отъ прилагането къмъ тѣхъ на западната хармония. Употрѣбяваното и до сега въ българската църква византийско пѣние е твърде много измѣнено, изопачено и объркано и, чрезъ едно неспособно изпълнение, въ каквото се практикува обикновено, е нетърпимо за слушане.

Визнеръ, Хенрихъ Карлъ — клавиренъ педагогъ, род. 16 февр. 1864 въ Прага (Чехия), училъ 1876-82 въ тамошната консерватория при Фрейчи, Смита и Фюрстеръ. Участвувалъ въ концерти и въ откриването на народния театъръ въ Прага, и билъ въ познанство съ бележититѣ чешки компонисти: Сметана, Дворжакъ и Фибихъ. При отбиването на военната си повинностъ — дирижиралъ военни оркестри и се проявилъ като пианистъ (солистъ, аккомпаняторъ и педагогъ) въ Бърно, Олмюцъ, Кремзъ и др., 1887 бива поканенъ въ България и 1893—98 заема поста капелмайсторъ на 1 коненъ полкъ въ София, кждето развива една ползотворна дейностъ като диригентъ, солистъ и аккомпаняторъ. В. е единъ отъ първитѣ диригенти (следъ Букурешлиевъ) на първата столична „драматическо-оперна труппа“ (1891—92). Аккомпаниралъ е всички видни чужди артисти, посещавали София презъ деветдесетѣ години: Хубай, Вечей, Серебряковъ, Сафоновъ и др. Взелъ дейно участие: въ основаването 1904 на Б. М. С., на чийто Софийски клонъ е отъ 1926 до днесъ председателъ, и въ основаването на 1 Българско частно музикално училище — сега академия, дето преподавайки пиано, работи до 1931, когато бива пенсиониранъ. Освенъ това, В. е дирижиралъ и „Фаустъ“, въ първото представление (1907) на „Българската оперна дружба“ — сега „Народна опера“.

Викъ, Фридрихъ — Wieck, Friedrich — клавиренъ и гласовъ педагогъ, (баща на Клара В. — жената на Робертъ Шуманъ), род. 18 авг. 1785 въ Пречъ при Торгау, умр. 6 окт. 1873 въ Лошвицъ при Дрезденъ;

Фридрихъ Викъ

училъ теология, основалъ въ Лайпцигъ фабрика за пиана, която скоро напуска, и се отдава всецѣло на музика, като изработва отъ себе си единъ първостепенъ педагогъ-пианистъ. Собствената си метода на обучение, покрай многото ученици, той провежда съ удивителенъ успѣхъ при заниманията на своитѣ дъщери Клара и Мария, първата отъ които само въ 4 години довежда до такова съвършенство въ техниката, че когато Шуманъ я чува, останалъ просто изуменъ отъ плодovitостта на метода на баща ѝ. 1840 се преселва въ Дрезденъ, дето учи методика на пѣнието при прочутия Никшъ, и после самъ започва да прилага неговата метода къмъ свои ученици. В. е живѣлъ дълго време въ Дрезденъ като уважаванъ клавиренъ и гласовъ педагогъ. Резултатитѣ отъ своя богатъ, дългогодишенъ опитъ е изложилъ въ ценнитѣ си трудове: „Пиано и пѣние“ и „Върху влезания и пѣленъ упадъкъ на пѣвческото изкуство“.